

Разходка с влак

Години наред живеех с една своя мечта – да пътувам отново с теснолинейката, да се върна в онези места, които бях видяла едва шестнайсетгодишна. Дните отминаваха, а аз все се доверявах на една стара истина – когато силно желаеш нещо, то се сбъдва.

И ето ни на път. С раници на гръб, с хубаво настроение и, разбира се, с нетърпение час по-скоро да видим Югозапада, далеч от „тихия, бял Дунав.“ Свикнали с нашата си гледка – покритият с тополи нисък румънски бряг отсреща, с големите бели кораби по реката и с рибарите на брега, жадувахме да видим нещо ново и по-различно, което да ни зареди с нова енергия и положителни емоции.

Като железничарско чедо винаги съм предпочитала пътуването с влак. Не с личен автомобил или с автобус, а с влак. Защо? Защото поне за мен във влака има някаква необяснима романтика, приятно ми е, а тракането върху релсите те унася и те кара или да си подремнеш, или да си помечтаеш за нещо хубаво.

Гара Септември. Оглеждаме се наоколо и с любопитен поглед търсим къде се намира нашето влакче с табели Септември - Добринище. Качваме се в малките вагони, купетата са открити, все още празни. Един по един пътниците намират свободни места и сядат. Погледите ни привличат бабите с потури, такива в нашия край няма. Прави ни впечатление чистотата във вагоните и учтивостта между непознатите хора, те навеждат глави за поздрав, усмихват се един на друг, ясно е като бял ден – на всички е спокойно и приятно.

Не след дълго чуваме гласът на кондукторката, жена на средна възраст, с униформа: „Моля, заемете местата си, след една минута влакът тръгва.“

И така нашето пътуване започва. Часът е 08:35. Зелена светлина, машината изсвири пронизително, нейните колела и тези на вагоните се завъртяха по металните релси. Влакчето пое по своя тесен железен път. Поглеждах през прозореца ту наляво, ту надясно, все още бяхме в равнината. Постепенно обаче релефът се променяше, все повече навлизахме в планинска местност. От двете страни по-често се появяваха грамадни скали и нашето влакче се промушваше между тях като змия. Понякога имах усещането, че протегна ли ръка, ще мога да откъсна израсналите по тях тревички, толкова близо бяха те. Изтръпвах, когато влакът се надвесваше над асфалтирания път. Като че ли а-ха ще падне върху него. Но той уверено продължаваше напред, изкачваше стръмнини и плавно правеше завои. И така до първата голяма гара – Велинград. Пред нея момчета и момичета играеха весело българско хоро, а наоколо се разнасяше музика от македонския край. Жени в пъстри народни носии

посрещаха слизащите от влака с питка и мед. Ние, които пътувахме за първи път по тази дестинация, се спогледахме – сватба ли има, някакъв празник ли е. Нищо подобно. Местните хора са българи и показват, че обичта им към България не е поза и лицемерие, а истинска и честна. Пътниците бяха накацали по прозорците и запечатваха с телефоните си тази непринудена красота.

След кратък престой отново потеглихме. Отстрани на нашия влак вече ги нямаше скалите и острите зъбери. Те бяха отстъпили място на безкрайните вечнозелени борови гори. Над тях е само слънцето и синьото небе. Гледаш ги и зеленината им сякаш прониква в очите и в цялото ти тяло. Мисля си, че такава красота и магия може да има само в България. Нашето влакче продължава да се изкачва все по-високо. Завоите по пътя му са като бисерни топчета на момински гердан – много и гъсто наредени един до друг. Като отминем единия и погледнем надолу се вижда предишния, останал в ниската част, и приличащ на нула, написана от първокласник. Една след друга се редуват спирки, с трудно запомнящи се имена – Цепина, Острец, Смолево, Юруково, Гулийна баня... Малко пътници се качват и слизат на тях. Най-вече железничари, облечени в сини гащеризони. Ясно е, че работят по поддръжка на железопътната пиния. Такива забелязахме и покрай самата нея. Оглеждаха, коментираха, наблюдаваха. Не познавах тези хора, но изпитах уважение към труда им. Винаги са на пост. Сигурността на пътниците и туристите е най-важна за тях. Релефът ставаше все по-планински. От време на време чувахме изсвирването на машината. Беше като човек. Мъчно ѝ бе по този познат за машиниста, но опасен и стръмен път.

Не след дълго в далечината забелязахме малка, боядисана в жълто гара, кацнала на не голямо и равно място. Прочетохме: „Аврамово. Най-високата гара на Балканския полуостров – 1267 м.“ В страни от скромната постройка се извисяваха стройни борове. Заприличаха ми на войници, които стоят на пост денем и нощем. Нямаат оръжие, но пазят всичко наоколо с високите си стволове и с красотата си, която излъчват. Зелена светлина и отново на път. Пейзажът е разнообразен, редуват се равнинни части и планински възвишения, голи или покрити с високи треви, храсти и дървета. Спирка след спирка. Място за скука няма, въпреки че пътуваме повече от пет часа. Често в далечината виждахме и високи джамии, това ни правеше впечатление и ни караше да се замислим върху факта, че всеки в нашата страна има право да избира своята религия и Бог, в който да вярва.

„Трак, трак“ – влакът продължаваше своя път. Минахме Якоруда Белица, Разлог, за да спрем на гара Банско. И отново погледът ми бе

привлечен от стройни борови дървета, разположени на отсрещната височина. Слънцето ласкаво докосваше върховете им и заедно изпращаха поздрав на пристигащите и заминаващите пътници. На перона стана оживено, едни се качваха, други слизаха, млади, стари, забързани и спокойни туристи се отправяха в различни посоки, всеки по своя път, за да превърне в реалност поставената си задача или да сбъдне своя бленувана мечта.

Броени минути оставаха до нашата крайна цел – гара Добринище. Часът е 13:40. Чувствахме лека умора, идвахме от брега на Дунава, а бяхме на място, където се събират три български планини – Родопи, Пирин и Рила. Душите ни, очите ни, всичките ни сетива бяха пълни с емоции и красота. Чувствахме се по-богати и преродени.

Питам се защо ли българите търсят извън границите на родината забележителности и прекрасни пейзажи? Да, безспорно ги има, но нашето си е наше. Близо до сърцата ни, изпълнено с история, уникалност, магия, която те кара да се връщаш отново и отново по познати или непознати за теб места.

Гара Аврамово – най-високата гара на Балканския полуостров.

Емоционалната атмосфера на гара Велинград.